

TISNITI NA NOSEK ROBEC S KLOROFORMOM. SPRVA SE JE NEKOLIKO PRESTRAŠILA KO JE ZAČUTILA NEZNANI DUH, KO PA SEM LJUBEZNIVO Z NJO GOVORIL, JE PUSTILA, DA SEM DELAL, KAR SEM HOTEL.

ŠE ENKRAT JE PRIVZDIGNILA GLAVICO IN ME TAKO IZRAZITO POGLEDALA, KAKOR DA MI JE HOTELA REČI: »KAJ DELAŠ Z MENOJ?«

POTEM JI JE GLAVA OMAHNILA NAZAJ NA MOJO ROKO. TODA MUCIKA ŠE NI BILA MRTVA, AMPAK LE OMAMLJENA. MAČKE IMAJO ŽILAVO ŽIVLJENJE. ŠE ENKRAT JE VZPLAPOLAL PLAMENČEK NJENEGA ŽIVLJENJA, ŠE ENKRAT ME JE ŽALOSTNO POGLEDALA — POTEM PA JE BILA ZA VEDNO ODREŠENA.

KO SEM JO ŠEL ZVEČER GLEDAT, JE LEŽALA TRDA V ISTI LEGI, V KATERI JE BILA ZASPALA.

POTEM JO JE SILVESTER ODNESEL V KOŠARI NA POLJE IN JO LEPO POKOPAL.

V. Mik

Kaj je ded pri- nesel iz nebes?

Bila sta ded in babica. Imela sta hišico kakor kletko in vrtec. To je bilo vse, kar je bila njuna last. Ampak rada sta se imela in sta bila rada na svetu.

Nekoč pravi babica dedu:

»Zlezi na podstrešje po nekaj krljev, jedla jih bova po večerji.« — Ded je pristavil lestvo in lezel na podstrešje. Lezel je in lezel — pa je zmanjkalo lestve pod njim. Kaj zdaj? Kaj mu je početi? Plezati je moral kvišku, zmeraj više, kajti nazaj ni mogel. Pripelzal je do nebes.

»Pozdravljen, ded, pri nas.« mu je rekel sveti Peter pred nebeškimi vrati. »Na vas in babico že dolgo čakamo, saj sta oba pridna in poštena in se rada imata. No, kaj pa noge? Ali vas ne bolijo od dolgega plezanja?«

I no, kar je res, je res; deda so noge bolele, saj to je bila dolga pot z zemlje do nebeških vrat. Ded je nerad tožil, ampak nebesa so nebesa, tam se ne sme lagati. Pa je torej povedal. Sveti Peter je samo pokimal s sivo glavo. »Vidiš, vidiš... mi smo te vlekli kvišku, drugače bi sploh ne pripelzal do nebes.«

»Prinesita dedu nebeške copate,« je veleval sveti Peter, »da bo lahko hodil pri nas, in ga peljita po nebeškem kraljestvu!«

Angelčka sta brž skočila po copate. Ded se je preobul — in vsak korak je meril petdeset metrov.

»To bi naša babica skakala v teh copatah!« si je mislil, ko sta ga angelčka vodila po nebesih. In koliko angelov je bilo po vseh straneh! Veliki, majhni in prav majčkeni; vsi, vsi so mahali z rokami dedu in se mu prijazno smehljali. Angelčka sta vodila deda po srebrnih hodnikih, kjer so bila sama zlata vrata in iz vseh vrat se je slišala tako lepa godba, kakor če igrajo najlepše orgle. In na koncu tega dolgega, dolgega hodnika je bila prekrasna dvorana. V njej sam nakit, obleka, posodje in igrače.

»Tako, ded,« sta mu rekla sprem-
ljevalca, »tu si lahko izbereš eno
reč zase in eno za babico. Toda sa-
mo eno. Dobro premisli!«

Ampak ded ni dolgo premišljal.

»Kaj bi midva, ki sva že z eno
nogo v grobu?! Samo če nama Bog
zdravje da... Vzel bi tukajle za

In potem se je ded poslovil, se
lepo zahvalil in plezal po lestvi na-
vzdol. In dva debelolična angelčka
sta prišla lestvo in nesla deda sko-
zi zvezdnato noč na zemljo...

»No, to je lepo, da že greš, stari,«
se je razveselila babica, ko je sto-
pil ded v sobo. »Bala sem se že...«

babico tale možnar, ta bi ji uga-
jal... in jaz, jaz bi vzel zase tole
pipo z zlatim čopom.«

In angelčka sta mu lepo zavila
možnar, pipo pa si je ded spravil v
žep. Pa je dejal, da mora že domov,
da ne bo babica skrbela. Angelčka
sta ga torej odvedla nazaj k nebe-
škim vratom.

Sveti Peter se mu je na široko
smejal ter mu pomahal s svojo pi-
po, prav takšno, kakršno je imel
ded v žepu. Vprašal je deda, kako
mu je bilo v nebesih všeč in kaj je
izbral za babico. »Tako, tako,« je
rekel; »pozdravi lepo babico...
imejta se rada kakor prej...«

»Povedal ji bom pozdrav,« se je
smehljal ded in sezuval copate,
»ampak, sveti Peter, to so copate!
Noge so v njih lahke kakor pero,
še vzdigovati jih ni treba! Gospod,
ko bi imela naša babica takšne, ta
bi še v njih letala in skakala!«

Sveti Peter je pomežiknil ange-
loma, in ta sta ga razumela. Hitro
sta prinesla še en zavitek in ga pri-
vezala dedu na hrbet, da bi ne videl.

Ded pa je samo pripovedoval.
Pravil ji je o nebesih, o angelih, no,
o vsem, kar je videl, ničesar ni po-
zabil. Babica se je čudila in, ko bi
ne bil ded brž razvezal zavitka, bi
mu menda niti ne bila verjela.

Ampak ko je razvezal zavitek!
Vsa soba je bila kakor z zlatom za-
lita... Babica je brž vrgla v mož-
nar košček sladkorja... in tik, tik
— že je zvonilo kakor v cerkvenem
zvoniku, kadar vabijo zvonovi k
maši. In ko je poveznila možnar na
krožnik, sta padla iz možnarja dva
kolača, lepo spečena, polna rozin!
Babica je vrgla v možnar iznova
sladkor, ga stolkla, zvrnila možnar
in glej — spet sta padla iz njega
dva kolača, toda napolnjena z ma-
kom. In tako je babica tolkla in
tolkla, kolačev je bilo zmeraj več!
To sta se najedla!

In ko je potem ded vzel pipo iz
žepa — spet novo čudo! Kadil je in
kadil, pa tobaka ni bilo konec. In
dišal je skoraj kakor kolači...

In uganite, kaj je bilo v tistem
zavitku, ki so ga angelci privezali

dedu na hrbet! I no, copate — in še dvojce: ene za babico, druge za deda. Babica si je obula ene, ded pa druge — in že sta korakala po sobi in po dvorišču in po cesti. Babica je hodila kakor mlado dekle, ded s pipo pa za njo... Oba sta bila, kakor da jima je dvajset let, prožna, urna, poskočna.

Božena Keslerjeva

O radovednem mlekcju

Na štedilniku je bilo v lončku sladko mleko.

Bilo je lepo belo in vse vzpenjeno, ker je hotelo pogledati iz lončka.

»Mlekec,« je rekel lonček, »ne bo di tako radoveden! Če je kdo radoveden, pride vragec in ga kaznuje!«

Mlekec pa se za to ni menil. Kričal je v lončku in samo na to čakal, da se bo mala kuharica obrnila, potem pa bo skočil iz lončka!

Toda kuharici — mali Lenčki —

In tako sta živela, se imela rada in sta se veselila življenja. Kako bi se tudi ne! Kadar sta si pozelela kolačev, jima je bilo treba vzeti samo možnar — in že je bilo kolačev polna skleda...

Še vsi siromaki, ki so potrkali na njune dveri, so jih dobili vbogajme, kolikor so jih hoteli...

je bila mama naročila, da mora dobro paziti.

»Meni ne boš ušel!« mu je klicala.

Mlekec je bil žalosten. Tudi poskakoval ni več, temveč je lepo čepel v lončku.

»Noče zavretil!« je rekla Lenčka in stopila k oknu, da bi pogledala ptičke, ki se veselijo pomladi.

Ptički so letali, mahali z drobnimi perutnicami in klicali Lenčki: »Pojdi k nam, pojdi k nam!«

»Ne morem, pazim na mleko!« jim je odgovorila in sedla na okno.

Ampak tega bi ne bila smela storiti! Mlekec je bil radoveden in, brž ko je videl, da Lenčka ne pazi nanj, je poskočil — iz lončka!

Toda zadela ga je kazen.

»Jej, joj, joj!« je kričal, ko se je dotaknil razbeljenega štedilnika.

Štedilnik pa je dejal: »Prav ti je, neubogljivec! Zdaj vsaj vidiš, da je imel lonček prav, ko te je svaril!«

»Mleko! Mleko je prekipelo!« je klicala Lenčka in hitela k štedilniku. Toda ta je bil že ves jezen in je žgal neubogljivca, dokler ga ni nič ostalo. O, to je mlekec jokal!

Pa tudi Lenčka je jokala, ker je na razsrjenem štedilniku ostal samo prazni lonček.

Kaj bo rekla mama?!

In mama se je jezila:

»Vidiš, vidiš! Zdaj nam je mleko zgorelo in mi ne bomo imeli zajtrka!«

In tako je Lenčka za zajtrk hrustala samo suho žemljico. To pa zaradi tega, ker je bila neubogljiva in je slabo pazila na radovedno mleko!